

2014. július 20.

Mandabokor, Kálmánháza

Istentisztelet

„¹²Öltsetek tehát magatokra - mint Isten választottai, szentek és szeretettek - könyörületes szívet, jóságot, alázatot, szelídséget, türelmet. ¹³Viseljétek el egymást, és bocsássatok meg egymásnak, ha valakinek panasza volna valaki ellen: ahogyan az Úr is megbocsátott nektek, úgy tegyetek ti is. ¹⁴Mindezek fölé pedig öltsetek fel a szeretetet, mert az tökéletesen összefog mindent. ¹⁵És a Krisztus békessége uralkodjék a szívetekben, hiszen erre vagytok elhíva az egy testben. És legyetek háládatosak.” Kol 3,12-15

Drága Gyülekezet! Szeretett Testvérek!

Erről az Igéről vélhetően nagyon sokszor és sokféleképpen prédikáltak már, sokszor elhangzott a szószéken. Én még sosem prédikáltam ezekről a páli mondatokról. Az biztos, hogy 1981. július 18-án egy szombat délutáni órában a Nyíregyházi Evangélikus Nagytemplomban, amikor két ember elhatározta, hogy ösz-

szeköti az életét, egy úton kezdenek járni, azon a délutánon az oltártérben egy lelkipásztor erről az Igéről beszélt. S nem tudom, hogy most az a pár 33 év után emlékszik-e, mi hangzott el, milyen lelki útravalóval indultak el, de ami örömteli, hogy most, 33 év után újra itt vannak, újra ez az ige hangozhat, s erősíthetik majd meg azt a lelki szövetséget, amit kötöttek akkor azon a szombat délutánon.

Így – természetesen nem csak a 33 éve elindult pár számára, hanem az egész gyülekezet számára – hadd beszéljek arról az életszentségről, amiről ez az ige szól.

Nem feltétlenül a házasságra készülők számára íródtak ezek a versek, de egy házasság alappilléreit is megfogalmazza itt Pál. Sokkal inkább az kerül középpontba, hogy az új ember, a Krisztusban hívő ember élete, természete hogyan változik meg, mik lesznek azok az ismérvei, amik a krisztusi természetet hordozák. Mert a hívő ember arról ismerteti meg, hogy krisztusi természetet hordoz. A könyörületes szív, a jóság, az alázat, a szelídség, a türelem, a megbocsátás a krisztusi természet része, s aki

életében Jézus Krisztus él, annak egyre inkább ilyen tulajdonságokkal lesz teli az élete. Egy házasságban, a „jó, példamutató” házasságokban ezek a tulajdonságok elengedhetetlenek. Sok hájtörést, keserűséget, bánatot el lehet kerülni azzal, ha valaki, ha egy ifjú pár Jézus Krisztusra építi az életét. Mindenekelőtt Jézusra építeni egy életet, annyit jelent, hogy szívembe hívom Jézust, felismerem, hogy – az Ő mércéje szerint – Önélküle nem könyörületes a szívem, nincs bennem jóság, alázat, szelídség, türelem, megbocsátás. S itt hangsúlyozni kell, hogy az Ő mércéje szerint. Mert lehet valaki Jézus Krisztus nélkül is emberileg nézve, emberi mértékkel könyörületes, jóságos, alázatos, szelíd, türelmes, megbocsátó, de amikor valaki meglátja azt, hogy ez a jézusi tulajdonság, ez a jézusi természet mennyire más, mint az enyém, akkor már nem az ő erényei lesznek fontosak, hanem a jézusi könyörületesség, a jézusi jóság, a jézusi alázat, a jézusi türelem, a jézusi megbocsátás kell számára. Mert az emberi és a jézusi nagyon messze vannak egymástól. Ezért mondja az Úr: „**Bizony, a ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti**

utaitok nem az én utaim” Ézs 55,8. Ne elégedjünk meg az emberi erényekkel, vágyjunk a krisztusi természet után. Tehát ez úgy lehet valakié, ha valaki felismeri, hogy az én utam nem az Ő útja, hogy Jézus Krisztus élete még nem lett az én életem része, ezért újat szeretnék kezdeni. A „**Krisztus békessége uralkodjék szívetekben**” mondat ebben az Igében fejezi ki, engedd, hogy Jézus Krisztus formálja a te életedet, Ő vezesse azt, Rá bíz magadat, engedd, hogy azt a békességet, amit Ő tud adni, azt megtegye benned is, azt a természetet, amit Ő tud adni, az legyen meg Ő általa benned is. A megtérés pillanataira jellemző az, hogy rádöbben az ember, milyen messze van a krisztusi élettől az ő élete, rádöbben arra, hogy mennyire elrontott élete van. S ne higgyétek, hogy ilyenkor az ember elveszti az önértékelését, ellenkezőleg ettől a pillanattól kezdve lesz az embernek helyes énképe. A Sátán éppen azzal hitet el, hogy többnek állít be, mint ami valójában vagyok, s ezzel becsapom magamat is. A bűneset történetében éppen ez játszódik le, olyat állít az emberről, ami nem is valójában, de az ember elhiszi, s ennek fényében akar él-

ni. A Sátán a bűnbeesést megelőzően állít olyat az emberről, ami ezt az énképet megrontja: „**4De a kígyó ezt mondta az asszonynak: Dehogyan haltok meg! 5Hanem jól tudja Isten, hogy ha esztek belőle, megnyílnak a szemetek, és olyanok lesztek, mint az Isten: tudni fogjátok, mi a jó, és mi a rossz.**” I Móz 3, 4-5.

Az ember bedől ennek, inkább a kígyónak, a Sátánnak hisz, mint Istennek, ezzel megromlik a természete, lesz egy helytelen, magát becsapó énképe, többnek hiszi magát, mint valójában, s úgy gondolja, nincs is szüksége Istenre. Majd ő megold mindent, ő ura mindennek, ő kezébe veszi az életét, a sorsát, s nem veszi észre, hogy az elrontott életével mindent és mindenkit magával ránt. Ez az elrontott természet azt hiszi, hogy a jó a rossz és a rossz a jó. Mennyi fájdalmat okoz az ember akarva akaratlanul a másoknak ezzel a felcserélt „hiszemmel”. Szóval, amikor beköltözik a szívébe Jézus valakinek az életébe, akkor ezek a dolgok mind helyre kerülnek. Elkezd rendeződni sok minden az ember életében. Elkezd rend lenni. Mindenekelőtt helyére kerül az ember énképe, látja, milyen valójában, már nem akarja becsapni

magát, hanem vágyik az új ember, a Krisztus által felkínált új ember jellemzőire, amelyek ebben, az imént felsorolt igékben is olvashatóak. Már nem a maga mércéje szerint látja ezeket a jellemzőket, hanem Jézus Krisztus szemével. Már nem elégszik meg azzal, ami erényként benne van, hanem ő vágyik arra, hogy a Krisztus lakjék benne, s a krisztusi természet legyen rá jellemző. Krisztus megismerésével már van viszonyítási alapja az emberi és a jézusi könyörületesség, az emberi és a jézusi jóság, az emberi és a jézusi alázat, az emberi és a jézusi szelídség, az emberi és a jézusi türelem és az emberi és a jézusi megbocsátás között. S az ember szívében azért ott van, ha valami szebbet, jobbat tapasztal, akkor azután vágyódik. Amit Pál apostol is átélt, megtapasztalt. Azt hitte, hogy élete attól szebb és jobb, hogy nagyon jó körülmények között született, egzisztenciája volt, olyan állampolgársággal született, ami keveseknek adatott meg, nagyon jó iskolát végzhetett, rendkívül művelt volt. Lett volna mivel dicsekednie, hiszen emberi mértékkel nézve egy kiváló emberről van szó. Azonban ez a Pál, miután megismerte Krisztust, azt írta:

„Sőt most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért. Őerte kárba veszni hagytam, és szemétnek ítélek mindent, hogy Krisztust megnyerjem.” Fil 3,8. Jézus Krisztus számára olyan páratlan valaki lett, aki semmihez sem fogható, senkihez sem mérhető. Olyas valakit ismerhetett meg az Ő személyében, akiért érdemes mindent kárnak és szemétnek ítélni. Aki sokkal többet adott, mint amit az addigi élete folyamán összegyűjtött, elért. Meglátta, hogy a sikernél, a karriernél, az egzisztenciánál, a vallásos életnél több a krisztusi élet. Jézus ezt az életet, ezt a rendet kínálja fel minden embernek. Amikor valaki Krisztussal köti össze az életét, elkezd Ővele élni, felismeri ezt a páratlan nagyságot, akkor mindent ennek rendel alá, mert látja, hogy élete minden részére ez hat ki. S ez jó. Ez a javára van.

Drága Gyülekezet!

Ezt az életszentséget munkálja Jézus az ember szívében. Ez a krisztusi életszentség mutatkozhat meg egy házasságban is, még 33 év után is, de válhat láthatóvá a hétköznapiakban is. Mert aki Jézus Krisztussal él, annak látható jelei vannak. Azt a krisztusi békességet, mely a szívben lakozik – ahogy Pál fogalmaz: „**15És a Krisztus békessége uralkodjék a szívetekben**” – ez a békeség kihat egy ember életére, egy házasságra, egy gyülekezetre, kihat az emberi kapcsolatokra, a tanulásra, a munkára, s hatással lesz a környezetünkre, de még a társadalomra is. Ezt az életszentséget adja Jézus Krisztus, kínálja fel minden embernek. S ha ezt a krisztusi szeretetet felöltöttétek – ahogy mondja az Ige – akkor lesz könyörületes szívetek, akkor tudtok igazán megbocsátani és őszintén bocsánatot kérni, s akkor tudtok igazán igeszerűen, krisztusi természetel élni.

Ámen!